

Een nieuw avontuur:

ZO BEGON HET:

'Je moet de citroenen plukken als ze rijp zijn'

Voor mijn 40e verjaardag kreeg ik van mijn zus een citroenboompje kado, met twee knalgele rijpe citroenen om van te watertanden.

Het boompje zat verder vol met geurende bloemetjes en van die kleine groene baby-citroentjes. Ik gaf hem enthousiast een plekje in een zonnige hoek op ons balkon. Zo kon ik dagelijks genieten van de heerlijke geuren en de mooie citroenen.

Ik vond het zonde om de citroenen er meteen af te halen, dus besloot ik ze nog even te laten hangen en te wachten op een goede gelegenheid om ze te oogsten. En stiekem liet ik ze ook hangen in de hoop dat er alvast andere citroenen groter zouden worden en het boompje niet zonder vruchten kwam te zitten.

Ik spoel een stukje vooruit in de tijd.

Twee jaar later hingen de twee citroenen nog steeds aan mijn boompje. In de tussenliggende twee jaar bleef ik het maar zonde vinden om de vruchten te plukken terwijl er nog geen nieuwe in aantocht waren. Hetzelfde gevoel als dat je ook niet je oude schoenen weggooit voordat je nieuwe hebt, maar dan dus met mijn oude citroenen.

De conditie van het boompje ging echter steeds meer achteruit, hij maakte nog maar nauwelijks nieuwe bloemen en de baby citroenen die er in het begin aan hingen, waren er meer dan een jaar geleden al 1 voor 1 afgevallen. Inmiddels begon het arme boompje ook steeds meer blad te verliezen.

Het ging duidelijk niet goed met hem (of haar...) en mijn pogingen om hem te vertroetelen, door hem op warme dagen naar buiten te brengen en op koude nachten naar binnen te halen, of hem water te geven met biologische plantenvoeding speciaal voor citrusplanten leverden allemaal geen opleving op.

In diezelfde periode zat ik buiten in de voorjaarszon te denken over hoe ik nou een verandering kon doorvoeren in mijn leven. Ik voelde dat ik vastliep en dat mijn werk in de praktijk zoals ik dat tot op dat moment had gedaan niet meer aansloot bij wie ik geworden was. Ik wilde alleen mijn praktijk, waar ik jarenlang zoveel vreugde uit haalde niet zomaar opgeven. En dan ook nog zonder te weten wat ik dan zou gaan doen. Iets met oude schoenen...

De inzichten die ik krijg en de inspiraties om iets wel of juist niet te doen, komen vaak uit onverwachte hoek. Niet zelden is het de natuur die me een spiegel voorhoudt en me aanzet tot actie. Zo ook in dit geval.. Ineens zag ik het antwoord gespiegeld in mijn citroenboompje. De oude citroenen zaten de levenskracht in de weg! Ze moesten van het boompje af, om ruimte te geven voor het nieuwe. En hoewel ik het nog steeds een beetje zonde vond om de citroenen eraf te halen, besloot ik het meteen te doen. Op een vreemde manier luchtte het op.

Aan de buitenkant waren de citroenen nog volledig intact en ze voelden lekker stevig en sappig. Ik was hartstikke nieuwsgierig naar de smaak en besloot er eentje open te snijden.

Van binnen was de citroen bijna verhout, het sap was ingedroogd en de smaak was bitter.

Ze hadden veel te lang aan de boom gehangen en waren alle frisheid verloren.

Al een paar dagen na het plukken van de citroen begon het boompje nieuwe bladeren te maken en nu, een paar maanden later, zit hij helemaal vol bloemetjes.

Door het oude er vanaf te halen kwam er ruimte voor het nieuwe.

Ik nam mij plechtig voor dat ik voortaan 'de citroenen zou plukken als ze rijp zijn', letterlijk en figuurlijk. En vroeg mezelf af welke 'citraenen' ik in mijn leven nu zou mogen plukken. Het antwoord kwam direct. Ik moet een boek schrijven. De kennis die ik jarenlang 1 op 1 in de praktijk deelde en die in mijn ogen heel waardevol is, moet op papier worden gezet, zodat deze informatie beschikbaar wordt voor een groter publiek. Ik ben meteen aan de slag gegaan, het boek is in de maak.

Een paar maanden later voelde ik dat ik mijn werkzaamheden in de praktijk volbracht zijn en besloot na lang beraad om mijn werk in de praktijk per 1 november te beëindigen, om ruimte te geven aan datgene wat er zich in mij wil ontfouwen.

Ik ga het avontuur aan!

